

■ Ἀπὸ τὸ Ὁρθόδοξο Ἀγιολόγιον τῆς Γαλλίας

Ὁ Ἅγιος Φαῦστος, Ἐπίσκοπος Ριέζ*

Μνήμη: 28η Σεπτεμβρίου

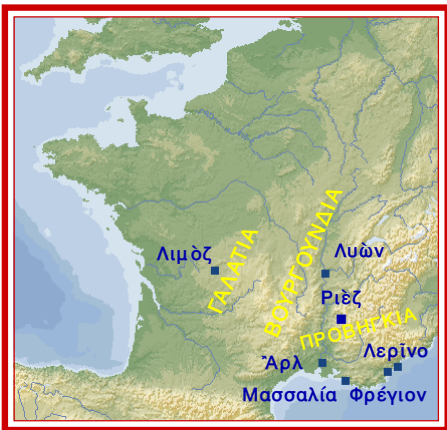
ΓΕΝΝΗΜΕΝΟΣ στὴν Μεγάλῃ Βρετανίᾳ περὶ τὸ 400, ὁ Ὅσιος Φαῦστος μετοίκησε μὲ τὴν οἰκογένειά του στὴν νότιο Γαλατία τῆς σημερινῆς Γαλλίας, στὶς ἀρχές τοῦ Ε΄ αἰ.

Μετὰ τὶς λαμπρὲς σπουδές του στὴν Φιλοσοφία ἐπεθύμησε νὰ ἀπόκτησιν τὴν ἀληθινὴ σοφία, καὶ ἐκάρη Μοναχὸς στὴν φημισμένη Μονὴ τοῦ Λερίνου, θέτοντας τὸν ἑαυτό του ὑπὸ τὴν πνευματικὴν ποδηγέτησιν τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς Ἁγίου Ὀνωράτου καὶ τοῦ Ὀσιωτάτου Καπρασίου.

Ἡ ταπεινώσις του, ἡ ὑπακοή, ἡ πραότης καὶ ὁ ζήλος του γιὰ τὴν ἄσκησιν συνετέλεσαν, ὥστε σύντομα νὰ προσδεύσῃ στὶς μοναχικὰς ἀρετές, καὶ μὲ θαυμασμὸ νὰ ἀναγνωρίζουν τὰ χαρίσματά του ὁ Ἡγούμενος Ἅγιος Μάξιμος καὶ οἱ Ἄδελφοί.

Ἔτσι, ὅταν ὁ Μάξιμος ἐξελέγη Ἐπίσκοπος Ριέζ (Riez) τῆς Προβηγκίας (434), ἡ Ἀδελφότης ἐξέλεξε τὸν Φαῦστο ὡς διάδοχόν του.

Ἐπὶ εἴκοσι ἑπτὰ χρόνια, ὑπὸ τὴν ἄγρυπνὴν ἐποπτεία του ἐπέτυχε νὰ ἐπικρατῇ στὸ Λερίνο πλήρης εὐ-

ταξία καὶ νὰ τηρῆται μὲ ἀκρίβεια ἢ Παράδοσις τῶν Πατέρων τῆς Ἀνατολῆς.

Μὲ ζῆλο ὑπερασπίσθηκε τὴν αὐτονομία τῆς Μονῆς ἔναντι τῶν ἐπεμβάσεων τοῦ Ἐπισκόπου Φρεγίου (Fréjus) Θεοδώρου, ὁ ὁποῖος συνεκάλεσε Σύνοδο στὴν Ἀρελάτη (σημερ. Ἄρλ, 453), μὲ σκοπὸ νὰ ἐξετασθῆ ἡ τάξις, τὴν ὁποία τηροῦσε στὴν Μονὴ του ὁ Ὅσιος. Ἀλλὰ ἡ Σύνοδος ἀποκατέστησε τὸν Φαῦστο στὰ καθήκοντά του καὶ ὠρίσε ὁ Ἐπίσκοπος τοῦ Φρεγίου νὰ ἀρκῆται στὴν δικαιοδοσία ἐπὶ τῆς Ἐπαρχίας του.

Ἐπιστρέφοντας στὸ Μοναστήρι του ὁ Ὅσιος Ἠγούμενος, ὄντας ὁ ἴδιος τύπος πασῶν τῶν ἀρετῶν, συνέχισε νὰ καθοδηγῆ τοὺς Μοναχοὺς του, ὡς τὴν κοίμησι τοῦ Ἁγίου Μαξίμου (461). Τότε, παρὰ τὶς ἀρνήσεις του, ἀναγκάσθηκε νὰ τὸν διαδεχθῆ στὸν ἐπισκοπικὸ θρόνο τοῦ Ριέζ.

Χωρὶς νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν μοναχικὴ του ἄσκησι χάριν τῆς μεγαλοπρεπείας τοῦ ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος, ὁ νέος Ἐπίσκοπος ἀμιλλόταν στὶς νηστείες καὶ ἀγρυπνίες μὲ τοὺς αὐστηροτέρους ἀναχωρητάς.

Εἰσήγαγε στὸν μητροπολιτικὸ Ναὸ τὰ λειτουργικὰ τυπικὰ τῆς Μονῆς τοῦ Λερίνου καὶ διετήρησε στενὲς σχέσεις μὲ ὅλα τὰ Μοναστήρια τῆς Ἐπισκοπῆς του, στὰ ὁποῖα συχνὰ ἀποσυρόταν γιὰ ἡσυχία.

Μετὰ τὴν καθημερινὴ νυκτερινὴ προσευχὴ του, ντυμένος ἀπλὰ σὰν ἄσημος Ἱερεὺς, ἐξερχόταν ἀπὸ τὴν Μονὴ γιὰ νὰ βοηθήσῃ τοὺς ἐνδεεῖς, νὰ ἐπισκεφθῆ τοὺς φυλακισμένους, νὰ ἐνταφιάσῃ τὰ ἐγκαταλελειμμένα στοὺς δημόσιους δρόμους πτώματα τῶν πτωχῶν, μεταφέροντας αὐτὰ στοὺς ὤμους του.

Πρᾶος καὶ καταδεκτικός, ὁ Φαῦστος ἐκέρδισε τὴν ἀγάπη ὅλου τοῦ λαοῦ, τὸν ὁποῖον ἀσταμάτητα προέτρεπε νὰ ἀποτινάξῃ τὶς εἰδωλολατρικὲς συνήθειες καὶ νὰ ζῆσι σύμφωνα μὲ τὶς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ.

Στὴν φοβερὴ πείνα τοῦ 474, ἔγινε «τοῖς πᾶσι τὰ πάντα», προκειμένου νὰ σώσῃ τὸ ποίμνιό του. Ὄρισε ἐπὶ τρεῖς ἡμέρες λιτανεῖες καὶ πάνδημες δεήσεις, ἐμοίρασε στὸν λαὸ ὅ,τι ὁ ἴδιος εἶχε καὶ παρεκάλεσε τὸν φίλο του Ἅγιο Πατιέντιο νὰ στείλῃ ἀπὸ τὸ Λούγδουνο (σημερ. Λυὼν) προμήθειες σιταριοῦ.

Κατὰ τὴν τριακονταετὴ Ἐπισκοπεΐα του, ὁ Ἅγιος Φαῦστος κατεῖχε ἡγετικὴ θέσι στὰ ἐκκλησιαστικὰ πράγματα τῆς Γαλατίας, θεω-

ρήθηκε ἡ κεφαλὴ τῶν Ἐπισκόπων καὶ ὁ ἐξοχώτερος ρήτορας τῶν χρόνων του.

Ἀντέκρουσε τοὺς αἰρετικούς Ἀρειανούς καὶ Μακεδόνιους καὶ καταπολέμησε ὠρισμένους θεολόγους, οἱ ὅποιοι, στηριγμένοι στὰ συγγράμματα τοῦ Ἁγίου Αὐγουστίνου, ἐδέχοντο τὴν διδασκαλία περὶ Ἀπολύτου Προορισμοῦ, ἀρνούνται τὴν συνεργασία τοῦ αὐτεξουσίου τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς Θείας Χάριτος.

Ὅπως ὁ Ὅσιος Κασσιανὸς καὶ οἱ Ἕλληνες Πατέρες, ὁ Φαῦστος ἐδίδασκε ὅτι ὁ ἄνθρωπος, πλασμένος κατ' εἰκόνα Θεοῦ, ἔχει κληθῆναι εἰσελθεῖν διὰ τῆς ἀρετῆς σὲ μία ἐλεύθερη καὶ δυναμικὴ «συνεργία» μὲ τὸν Δημιουργό του, ὥστε νὰ ἐξωραΐσῃ τὴν εἰκόνα καὶ νὰ τὴν λαμπρύνῃ μὲ τὸ «καθ' ὁμοίωσιν»**. Ἡ διδασκαλία αὐτὴ ἔγινε ἀποδεκτὴ ἀπὸ τοὺς Ἐπισκόπους τῆς Γαλατίας στὴς Συνόδους τῆς Ἀρελάτης (473) καὶ τοῦ Λουγδούνου (474).

Ὅταν ὁ βασιλεὺς τῶν Βησιγόθων Εὐρικός εἰσέβαλε μὲ τὰ στρατεύματά του στὴν νοτιοανατολικὴ Γαλατία (477), ὁ Ἅγιος Φαῦστος μετέσχε σὲ ἐπιτροπὴ τεσσάρων Ἐπισκόπων, ἐπιφορτισμένων νὰ διαπραγματευθοῦν εἰρήνῃ μαζί του. Δὲν πρόφθασαν ὅμως νὰ ἀναχαιτίσουν τὴν ὀλέθρια βαρβαρικὴ ὁρμή. Οἱ Βησιγόθοι λεηλάτησαν τὴν Προβηγκία καὶ ἐγκατέσπειραν τὸν Ἀρειανισμό.

Ἐφορμώντας στὸν ἀγῶνα μὲ προσευχὴ καὶ νηστεία, ὁ Ἅγιος Ἐπίσκοπος συνήθριζε καθημερινὰ τὸν λαὸ καὶ τὸν κληρὸ του καὶ ἀδιαφορώντας γιὰ τὶς ἀπειλὲς τοῦ Εὐρικού, τοὺς προέτρεπε νὰ διαφυλάξουν τὴν Ὁρθόδοξη Πίστι τους μὲ τίμημα καὶ τὴν ζωὴ τους ἀκόμη, ἂν χρειασθῇ.

Ὁ Εὐρικός τὸν ἐξώρισε καὶ τὸν ἐφυλάκισε στὸ Λεμοβίκινο (σημερ. Λιμόζ), ἀλλὰ μετὰ τὸν θάνατο ἐκείνου (485), ὁ Φαῦστος ἐπανῆλθε στὴν Ἐπισκοπὴ του. Τὸ ποιμνιὸ του τὸν ὑποδέχθηκε μὲ θριαμβευτικὲς ἰαχὲς καὶ δάκρυα χαρᾶς, γιὰ νὰ ἀπολαύσῃ ἐπὶ μία ἀκόμη δεκαετία τὸν σοφὸ του Ποιμένα.

Ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ ὡς Ἐπίσκοπος σὲ ἡλικία ἑκατὸ περίπου ἐτῶν (495).

(*) *Νέος Συναξαριστὴς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας*, ὑπὸ Ἱερομονάχου Μακαρίου Σιμωνοπετρίτου, τ. Α', Σεπτέμβριος, σελ. 327-330, ἐκδόσεις Ὁρμύλια 2001. Ἐπιμὲλ. ἡμετ.

(**) Ἡ Δυτικὴ Ἐκκλησία, ἡ ὁποία γενικῶς ἐνστερνίσθηκε τὴν Θεολογία τοῦ Ἁγίου Αὐγουστίνου καὶ ἐπομένως καὶ τὴν δοξασία του περὶ τοῦ Ἀπολύτου Προορισμοῦ, θεώρησε ὡς αἵρεσι (ἡμιπελαγיאτισμὸ) τὴν διδασκαλία τοῦ Φαύστου, μολοντί αὐτὴ συμφωνοῦσε ἀπόλυτα μὲ τὴν κοινὴ Παράδοσι τῆς Ἐκκλησίας.